

følge, at den almindelige Udstykningslovgivning dog i de i Bestemmelsen omhandlede Tilfælde maa komme til Anvendelse. Den Kritik, der reiste sig mod Udvalgets Affattelse af den Bestemmelse, som vi saaledes have voteret ved forrige Behandling, rettede sig dog imidlertid særlig mod de sidste Ord i samme: „med Hensyn til den Jord, som er Gjenstand for Afhændelsen“, og nu tilhyde vi derfor ved Forslaget under Nr. 1 at slette dem ud. Saa staar der kun, hvad der rigtignok efter vor Mening er en overflødig Selvefølge, at ved Afhændelse til Selveiendom kommer, som hidtil, den almindelige Udstykningslovgivning til Anvendelse. Og vi haabe derved fuldstændig at have tilfredsstillet de høitærede Stillere af Forslaget under Nr. 12 til § 2. Saaledes som de have stillet dette deres Vædringsforslag, tror derimod Udvalget, eller i alt Fald Udvalgets Flertal, ikke, at det er muligt at vedtage samme. Det høie Thing vil nemlig bemærke, at det nævnte Vædringsforslag taler om Hovedparcellens Afhændelse til Selveiendom, og at det siger, at i saa Tilfælde skal den i § 1, 1ste Stykke, fastsatte Begrændsning af Dmdelingsretten ikke finde Anvendelse. Det handler selvfølgelig, med andre Ord, om en ganske anden Gjenstand end § 1 og § 2. § 1 giver Regler for Dmdeling og alene for Dmdeling, og § 2 giver under Nr. 1 og Nr. 2 Undtagelser fra Begrændsningen af Dmdelingsretten, saaledes, som denne er fastsat i § 1. Men i Rækken af dem kan der da ikke staa som et Nr. 3 Regler om Udstykning. Forslaget under Nr. 12 handler altsaa, med andre Ord, om noget ganske Andet end den foregaaende Del af Paragrafen, og vi skjønte ikke rettere, end at det er saa stor formel Mangel ved Forslaget, at det allerede af den Grund ikke vil kunne blive bifaldet. Men dertil kommer, at jeg, maa henstille til enhver af de høitærede Landssthingsmænd, hvor slående, hvor tung, ja, jeg tør vel sige, hvor umulig Affattelsen af Paragrafen vilde blive, dersom vi tænke os Vædringsforslaget under Nr. 11 og tillige Vædringsforslaget under Nr. 12 voteret. Paragrafen vilde nemlig da begynde med at sige, at fra Bestemmelsen i § 1 kan der ikke ske Undtagelse ved Bevilling, „medmin-

dre“, og nu vilde der saa gives en lang Regel om, at der skal kunne ske Undtagelse for det Tilfælde, at Hovedparcellen godtgjøres at beholde et saa stort Tilliggende, at den er tilstrækkelig til en Gaardmandsfamilies Ernæring. Og, efter at denne Undtagelse var fastsat, vilde det saa dernæst siges, at derimod skulde den almindelige Bestemmelse, fra hvilken der nu var gjort en Undtagelse, og det en meget væsentlig Undtagelse, ikke være til Hinder for, at en Gaard ombeltes for det Første . . . for det Andet . . . og for det Tredie, og under dette for det Tredie vilde vi saa atter møde omtrent den samme Tirade: „naar det godtgjøres, at Tilliggendet vil være tilstrækkeligt til en Gaardmandsfamilies Ernæring“. Alene formelle Stjønbedshensyn ville saaledes vistnok gjøre det umuligt at acceptere det nævnte Forslag. — Endnu maa det være mig tilladt at gjøre en enkelt Bemærkning, og det er den, at, medens Vædringsforslaget under Nr. 11 klart nok tænker paa at lægge Afgjørelsen af Beviset for og Undersøgelsen om Gaardens Tilstrækkelighed i Indenrigsministerens Haand, lader det ganske være en Bevillingsag og lader ham være raadig derover — han kan vel kalde en Landvæsenkommission med Hensyn dertil, men han har selv den egentlig afgjørende Myndighed —, saa er Afgjørelsen af Beviset for Hovedparcellens Tilstrækkelighed i Forslaget under Nr. 12, der bruger de selvsamme Udtryk — nemlig at det skal godtgjøres, at Tilliggendet er tilstrækkeligt til et Gaardmandsbrug — lagt i Domstolenes Haand. Men nu skal jeg dog henstille til de høitærede Forslagsstillere selv, hvorledes de mene, at de ulykkelige Domstole ville finde sig stillede lige over for formentlige Beviser for, at den og den Gaard er aldeles tilstrækkelig eller er tilstrækkelig til en Gaardmandsfamilies Underhold. Dette tror jeg vilde være en mere end vanskelig Op-gave at hyde Domstolene at løse; men ikke desto mindre er det jo ganske klart, at Forslagsstillernes Tanke maa have været den, at, naar et saadant Bevis kan føres, saa skal man have en umiddelbar Berettigelse til at slippe fri for Reglerne angaaende Dmdeling af Gaardene — Til disse Bemærkninger skal jeg for Tiden indskrænke mig.